

Neprávem sice namítá žalovaná strana v dovolání, že předpis o pojetí úmluvy do nákladního listu má význam jenom průvodní, a že dostačí, dokáže-li se úmluva i jiným způsobem, neboť podle doslovu mezinárodní úmluvy i železničního dopravního řádu jest pojetí úmluvy do nákladního listu hmotněprávní podmínkou, by dráha byla sprostěna ručení, leč nelze souhlasiti s odvolacím soudem v tom, že v tomto případě úmluva ta do nákladního listu pojata nebyla. Ani mezinárodní úmluva, ani železniční dopravní řád neustanovují formy, ve které má býti ujednání o přepravě na otevřeném voze do nákladního listu zapsáno, dostačí proto jakákoliv forma, jenom když jest toto ujednání z nákladního listu poznatelné. Tak tomu jest ve všech případech, když odesílatel sám na otevřený vůz naložil, a na nákladním listu bylo, jako v tomto případě, poznamenáno, že nakládal odesílatel. Tím jest jeho souhlas s přepravou na otevřeném voze prokázán, a sice nákladním listem samým, takže jest podmínce čl. 31 čís. 1 m. ú. vyhověno. Správnosti tohoto názoru nasvědčuje srovnání tohoto předpisu s dalším předpisem čís. 3 čl. 31 m. ú., podle něhož neručí dráha za škodu vzniklou z vadného naložení, nakládal-li odesílatel sám. K bezvadnému naložení náleží i naložení do bezvadného vozu, tím že bylo zboží balené slámou naloženo bez jakýchkoliv bezpečnostních opatření do vozu, přístupného jiskrák lokomotivy, stalo se naložení vadným a dráha neručí za škodu jím způsobenou, nýbrž jen za škodu, již sama zavinila. Jelikož škoda v tomto případě tedy vznikla jednak přepravou na otevřeném voze a vadným naložením, jednak zaviněním dráhy, dlužno ji i podle mezinárodní úmluvy rozdělit mezi obě strany.

Čís. 5917.

Honební zákon pro Moravu ze dne 26. července 1912, čís. 4 z. zák. na rok 1914.

Právo majitele vlastní honitby, provozovati honitbu na území, které mu bylo přiřknuto, zůstává z á s a d n ě nedotčeno změnami v pozemkovém majetku po čas nájemního období. O žádosti účastníků (§ 35 (2) zák.), by, ježto zanikly podmínky vlastní honitby, byla pro zbývající čas zrušena a její území bylo přikázáno k obvodu obecní honitby, rozhoduje okresní politický úřad formálním usnesením, v němž jest přesně vytknuta doba, od které pomíjí vlastní honitba a právo myslivosti na jejím území přechází na nájemce obecní honitby. Při tom řeší politické úřady samy otázku, jaký vliv má na novou úpravu honebních obvodů okolnost, že změny v pozemkovém majetku nebyly ještě knihovně provedeny. Přezkoumávají jejich rozhodnutí v tomto směru nepřisluší řádným soudům.

(Rozh. ze dne 6. dubna 1926, Rv II 680/25.)

Žalobci byli pachtýři obecní honitby v P. na Moravě. V době jejich pachtu byla výnosem okresní politické správy zvětšena obecní honitba o pozemky, náležející žalovanému majiteli panství a zároveň majiteli

vlastní honitby. Ježto žalovaný i po té na oněch pozemcích honil, domáhali se na něm žalobci náhrady škody. Žaloba byla zamítnuta ve všech třech stolicích, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Již § 1 mor. honebního zákona ze dne 26. července 1912, čís. 4/1914 z. zák. rozeznává honební právo, jež jest spojeno s vlastnictvím půdy, od práva jeho přímého vykonávání, tedy práva zvěř chovati a si přivlastniti (práva myslivosti), které jest upraveno tímto zákonem. Obě práva spadají v jedno u takového vlastníka půdy, jemuž za podmínek §§ 4 a 5 zákona bylo politickým úřadem přiznáno právo vlastní honitby. Ostatní majitelé pozemků mohou honební právo vykonávat jenom prostřednictvím obecního honebního výboru, jenž jest povinen společnou honitbu pronajati a výtěžek rozdělití. Právo přivlastniti si honební zvěř přísluší tedy jenom osobám, kterým bylo buď politickým úřadem přirknuto právo vlastní honitby, nebo které byly jím potvrzeny jako nájemci obecní honitby. Žalobci jsou nájemci obecní honitby v P., žalovaný byl majitelem vlastní honitby tamtéž. Žalobci tvrdí, že žalovaný odhonil na konci roku 1924 les a pozemky vyhrazené mu k vlastní honitbě, ač v tuto dobu jeho právo k vlastní honitbě již pominulo a přešlo na nájemce obecní honitby, a požadují náhradu za zvěř, již si žalovaný takto přivlastnil, nemaje k tomu práva. Žaloba byla nižšími soudy uznána právem za bezdůvodnou. Podle §§ 9, 10, 34 a 35 mor. hon. zák. stanoví okresní politický úřad obvody vlastní a obecní honitby předem pro celé šestileté příští nájemní období, v tomto případě stalo se tak výměrem ze dne 11. srpna 1923 pro dobu od 1. ledna 1924 do 31. prosince 1929. Právo majitele vlastní honitby provozovati honitbu na území, které mu bylo tehdy přirknuto, zůstává změnami v pozemkovém majetku po celou dobu nájemního období zásadně nedotčeno, § 35 druhý odstavec honebního zákona vyhrazuje však obecnímu honebnímu výboru, nájemci honitby a jiným účastníkům právo, by v případě takových změn, kterými zanikly podmínky vlastní honitby, žádali u okresního politického úřadu pro zbývající část nájemního období za její zrušení a přikázání jejího území k obvodu honitby obecní. O takové žádosti rozhoduje okresní politický úřad formálním usnesením, doručí je všem účastníkům, a ti mohou se podle §u 98 zákona odvolati z něho k zemské politické správě. Předpisy honebního zákona o nájemném (§§ 19, 34, 35) a o náhradách škod způsobených zvěří, vyžadují, by byla v rozhodnutí politické správy přesně vytknuta doba, od které pomíjí vlastní honitba, a právo myslivosti na jejím území přechází na nájemce obecní honitby. Při svém rozhodnutí musí politické úřady samy řešiti otázku, v této rozepři mezi stranami spornou, jaký vliv má na novou úpravu honebních obvodů okolnost, že změny v pozemkovém majetku nebyly ještě knihovně provedeny. Přezkoumání jejich rozhodnutí v tomto směru nepřísluší řádným soudům, neboť nejde o soukromoprávní otázku vlastnického práva, nýbrž o použití předpisů moravského honebního zákona, jež jest samým zákonem vyhrazeno politickým úřadům. Ze spisů okresní politické

správy jde však na jevo, že vlastní honitba žalovaného nebyla ještě žádným rozhodnutím politického úřadu zrušena a přivtělena k obecní honitbě. Oznámení přídělového komisaře ve V. ze dne 11. března 1924, že honitba v P. byla zvětšena o více než 100 ha, nemělo samo o sobě právního významu, a nebylo okresní politickou správou vyřízeno formálním rozhodnutím o nové úpravě honebních obvodů, nýbrž jenom příkazem ze dne 27. března 1924, uděleným obecnímu honebnímu výboru, aby ujednal s nájemci obecní honitby zvýšení nájemného. Žalovaný nebyl o tomto příkazu vůbec uvědoměn, nemohl se tedy vůči němu státi právně účinným. Ohledně další části vlastní honitby žalovaného, totiž lesa H., podali žalobci sice žádost, by byla přivtělena k honitbě obecní, a lesní úřad žalovaného potvrdil okresnímu politickému úřadu přípisem ze dne 13. června 1924, že »nemá zákonité výměry, nesouvisí s jinou vlastní honitbou žalovaného a patří tedy k obecní honitbě,« ale ani tu nevydala okresní politická správa formálního rozhodnutí, nýbrž uvědomila pouze nájemce honitby výměrem ze dne 29. července 1924, že »dle šetření les H. nemá zákonité výměry a nesouvisí s jinou vlastní honitbou velkostatku, patří tudíž k obecní honitbě v P.«. Za rozhodnutí nelze tento výměr pokládati proto, že vycházejí patrně z názoru, jako by pouhou změnou v pozemkové držbě měnily se samy sebou již také honební obvody, a předpokládá souhlas žalované strany, jest podle svého doslovu pouhým uvědoměním po případě poučení nájemce honitby o skutkovém a právním stavu věci, sám se za takové označuje, neurčuje doby, kdy vlastní honitba pomíjí, nemá poučení o opravných prostředcích, nebyl žalovanému doručen, nýbrž dán pouze jeho lesnímu úřadu na vědomí, a nebyl o něm vyrozuměn ani honební výbor v P., aniž učiněno opatření, by nájemci honitby složili nájemné za nově jim připadlé území. Že sama okresní politická správa onen výměr nepokládala za rozhodnutí, patrně z jejího dalšího výměru ze dne 20. října 1924 vyřizujícího zprávu velkostatku o zamýšleném odhonění lesa. Okresní politická správa nezakazuje zamýšlený hon, ani nepoukazuje na své rozhodnutí, nýbrž uvědomuje velkostatek o tom, co výměrem ze dne 29. července 1924 »bylo sděleno«. Nelze-li tento výměr pokládati za platné rozhodnutí, nebyla vlastní honitba žalovaného posud právoplatně zrušena a přivtělena k obecní honitbě, čímž padá právní důvod žaloby. Na tomto právním posouzení nemůže nic změnit ani žádost správy velkostatku ze dne 26. srpna 1924, by okresní politická správa veškeré její následkem pozemkové reformy k obecním honitbám připadlé pozemky uznala opět za vlastní honitbu vlastníka velkostatku, neboť takovou žádostí nemohlo vejíti v moc práva rozhodnutí, které se nestalo, ani výměr okresní politické správy ze dne 13. září 1924, kterým byla tato žádost zamítnuta, neboť bylo rozhodnutím zemské politické správy ze dne 30. listopadu 1924 pro vadné řízení zrušeno. Ani z okolnosti, že žalovaný uznává zrušení vlastní honitby na sporných pozemcích za platné od 1. ledna 1925, neplyne, že by k jejímu vykonávání před 1. lednem 1925 nebyl měl práva. Naopak i kdyby se vzhledem k tomuto podrobení se žalovaného a vzhledem k tomu, že žádost žalobců za zrušení vlastní honitby žalovaného nebyla jiným výměrem vyřízena, výměr z 29. čer-

vence 1924 pokládal za platné rozhodnutí o zrušení honitby žalovaného, mohla by mu při nedostatku jakéhokoliv časového určení právní účinnost býti přiznána teprve dnem 1. ledna 1925. To plyne ze zákonného rozdělení honebního nájemního období, počínajícího dle §u 9 zákona vždy 1. lednem, na jednotlivé nájemní roky, z povinnosti nájemce platiti nájemné vždy za celý rok předem, a z další jeho povinnosti nahraditi škody způsobené zvěří, jež se odstřeluje teprve koncem roku, na pozemcích a jejich plodinách během celého roku. Aby výměr ze dne 29. července 1924 měl zpětnou platnost od 1. ledna 1924, musilo by to v něm býti uvedeno, by mohl platiti od doručení, jež není ostatně ze spisů okresní politické správy zjištělné, musila by býti učiněna opatření o úpravě a rozdělení a zaplacení nájemného za rok 1924 a o náhradě škod způsobených zvěří na sporných pozemcích za tento rok. To vše se nestalo. Právo vlastní honitby žalovaného nelze pokládati již před koncem roku 1924 za zaniklé a žalobu za odůvodněnou. Dovolání, podané z důvodu nesprávného právního posouzení (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) musilo býti zamítnuto.

Čís. 5918.

O námitkách dědice proti účtu správce pozůstalosti jest rozhodnouti pořadem práva. Úlohou nesporného soudce jest pouze, by žádal od správce pozůstalosti složení účtu a by výsledkem účastníků hleděl docílití dohody o složeném účtu a o odměně správcově.

(Rozh. ze dne 7. dubna 1926, R I 200/26.)

Pozůstalostní soud schválil účty předložené správcem pozůstalosti a přisoudil mu odměnu. K rekursu dědice rekursní soud napadené usnesení zrušil. Důvody: V § 145 nesp. říz. jsou uvedena jednotlivá oprávnění, příslušející dědici, jemuž soud přenechal správu pozůstalosti. Avšak z tohoto zákonného ustanovení nelze vyvoditi, že by byl takový dědic povinen složit ze své správy účet pozůstalostnímu soudu, jenž by jej zkoumal a o jeho schválení se usnášel. Složil-li v tomto případě inž. Karel M. jakožto bývalý správce pozůstalosti účty a činil-li nároky na odměnu za tuto správu, záleží pouze na Ladislavu P-ovi, nynějším dědici ze závěti, zdali a pokud správnost těchto účtů a nároků inž. M-a uzná; nestane-li se tak dobrovolnou dohodou, nezbyvá, než domáhati se určení dotyčných nároků pořadem práva. Napadené usnesení, určujíc odměnu inž. M-a dovolává se obdoby §u 266 obč. zák., ale neprávem, poněvadž správce pozůstalosti dle §u 145 nesp. říz. nemá totéž postavení jako poručník nebo opatrovník, což je patrné ze znění zákona. Jde tudíž o poměr pouze mezi inž. M-em a Ladislavem P-em, a proto bylo rozhodnuto tak, jak výše vysloveno.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.